

det skulde vise sig, at den Tilstand, vi har, vedvarede, eller Følgerne deraf skulde være saa kraftige, at de paagældende Kommuner ikke havde rejst sig efter det. Der maatte være Mulighed for, at der kunde gives en Henstand eller kræves mindre Afdrag foreløbig. I alt Fald bør man hjælpe Kommunerne til at komme over den slemme Situation, der hersker for Tiden og ventelig vil være ved et Stykke Tid endnu, og hvis Følger afgjort vil kunne mærkes længe. Altsaa Forskellen mellem Freds- og Krigspriserne skulde nogenlunde kunne udlignes ved, at Statskassen hjalp Kommunerne med de dertil nødvendige Laan.

Det er, hvad jeg finder Anledning til at sige her nu. Der er, som nævnt, ingen Uenighed i Udvalget, og de Ændringsforslag, der foreligger, er stillede enstemmigt. Jeg skal derfor paa Udvalgets Vegne anbefale Folketinget at vedtage dem alle.

Jensen-Sønderup: Som det fremgik af mine Bemærkninger ved Sagens første Behandling og ogsaa af de Udtalelser, den ærede Ordfører (Martin Olsen) nu paa Udvalgets Vegne har fremsat, har det interesseret mig en hel Del i min Egenskab af Arbejdsanvisningsdirektør, om der kunde findes en Løsning af det meget vanskelige Spørgsmaal, hvordan man skal stille sig overfor de arbejdsløse, der tager Arbejde udenfor deres Hjemstedskommune og saa langt borte, at de ikke kan faa Kost og Logi i deres eget Hjem, men maa skaffe sig det andetsteds, hvordan man skal kunne hjælpe saadanne, der har vist god Villie til at tage Arbejde selv under vanskelige Forhold, men som, fordi de maa betale for Kost og Logi paa et fremmed Sted, og som, fordi det som Regel vil være Arbejde i fri Luft, ikke med normale Akkordtakster vil kunne faa en tilstrækkelig stor Indtægt — en Løsning paa den Maade, at de vedkommende ikke bliver daarligere stillet, naar de tager Arbejde, end saa længe de gaar som arbejdsløse. Der har i Udvalget været gjort forskellige Forsøg paa at finde en Løsning. Som Ordføreren sagde, var der i Udvalget fuldstændig Enighed om, at saadanne, som tager Arbejde andetsteds, og som Regel ogsaa i andre Fag end deres egentlige Fag, paa en eller anden Maade skal hjælpes, saa at de ikke stilles daarligere, men tværtimod gunstigere end de, der skal leve alene af deres Arbejdsløshedsunderstøttelse. Der har været forsøgt forskellige Udveje og ogsaa været stillet

Ændringsforslag for at faa Bestemmelser i saa Henseende ind i Loven.

Den for mig mest tiltalende Ordning vilde have været den, at Arbejdsløshedskasserne var gaaet ind paa at administrere det Tilskud, der skal ydes af det offentlige i saadanne Tilfælde. Arbejdsløshedskasserne har langt det bedste Kendskab til samtlige de Forhold, det drejer sig om her. Det er ikke Arbejdsløshedskassernes egne Penge, der skal deles ud af, det er Statens og Kommunernes, men Arbejdsløshedskasserne vil efter min Mening være dem, der paa den ikke blot for Arbejderne, men ogsaa for det offentlige heldigste Maade kunde administrere den Del af Understøttelsen, som det er nødvendigt at yde til dem, der arbejder under de af mig nævnte Forhold. Jeg havde det Indtryk, at det var der i Virkeligheden en Erkendelse af i Udvalget, men det kunde ikke lade sig gennemføre, fordi Ministeren paa Arbejdsløshedskassernes Vegne meget bestemt satte sig imod en saadan Ordning, og det er en Selvfølge, at saa nytter det ikke, at vi siger, det skal være saaledes alligevel. Saa maa Ministeren og Arbejdsløshedskasserne for det første tage Ansvaret for, at de ikke vilde gaa ind paa dette Forslag, og dernæst har de altsaa ogsaa Forpligtelsen til at finde en anden og efter deres Opfattelse mere tilfredsstillende Ordning af det paagældende Forhold. Jeg haaber, at det vil lykkes for den højtærede Minister at finde en Løsning, som baade er acceptabel og kan føre til det, som alle i Udvalget er enige om skal opnaas, at en Arbejder, der tager Arbejde udenfor sit Fag og udenfor sit Opholdssted, saa at han skal betale maa-ske i dyre Domme Kost og Logi, stilles gunstigere, end saa længe han er arbejdsløs og kun faar sin forhøjede Understøttelse og sin Huslejhjælp.

Jeg skal gøre opmærksom paa, at Ordningen ikke kan vente, indtil de paagældende Forhold foreligger, af Hensyn til, at de paagældende Folk gerne skulde i Arbejde. Den kan heller ikke vente af Hensyn til den store Vanskelighed, der vil opstaa for Arbejdsløshedskasserne derved, at der kommer en Masse Tilfælde, hvor de vedkommende siger: Jeg kan ikke være tjent med at tage saadant Arbejde, da jeg derved bliver daarligere stillet, jeg kan slet ikke klare mig, naar min Understøttelse og Huslejhjælp falder bort, og jeg samtidig ikke har andet, end hvad jeg kan tjene i Skoven eller ved Arbejde ved